

ת"פ 46494/03/12 - מדינת ישראל נגד אבבה הגוס

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 46494-03-12 מדינת ישראל נ' הגוס

בפני
בעניין: כב' השופט איתן קורנהאוזר
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אבבה הגוס

הנאשמים

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, וזוכה מעבירה של העלבת עובד ציבור.

בהתאם לנסיבות המפורטות בהכרעת הדין, היכה הנאשם את ידו של שוטר, אשר ביקש לקחת תעודת זהות מאדם אחר, ובהמשך, לאחר שהשוטר אחז בו כשניסה להימלט, אף נגח בראשו של השוטר.

2. בטרם נשמעו טיעונים לעונש, התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם. מדובר בנאשם בן 23, רווק, אב לילדה בת שנה וחצי, אשר עלה ארצה מאתיופיה בגיל 10. הנאשם שמר על יציבות בתחומי החיים השונים, סיים תיכון ושירות צבאי, ושואף לנהל אורח חיים תקין. שירות המבחן התרשם כי הנאשם נוטה להתנהגות אימפולסיבית ותוקפנית, על רקע תחושות קיפוח, בעיקר מצד הממסד, תוך שחווה עצמו כקורבן. להערכת שירות המבחן, זהו הרקע לאירוע בו הורשע. הנאשם קיבל אחריות חלקית בלבד למקרה הנדון, ושב והכחיש שימוש באלימות כנגד השוטר. שירות המבחן המליץ לנאשם להשתתף בסדנא מתאימה, תוך הסבר חשיבות הדבר, אולם הנאשם סירב לכך.

שירות המבחן המליץ לבטל את הרשעת הנאשם, שכן זו עלולה להפריע לו מבחינה תעסוקתית בעתיד. לגבי המלצה לביצוע של"צ, התרשם שירות המבחן כי הנאשם יתקשה לעמוד במחויבות הנדרשת בביצוע עונש זה. לפיכך, ככל שיוטל על הנאשם של"צ, המליץ שירות המבחן להטיל לצידו צו מבחן.

הממונה על עבודות השירות מצא את הנאשם מתאים לריצוי מאסר בעבודות שירות

טיעוני הצדדים

3. המאשימה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירה ולהתנהגותו האלימה של הנאשם כלפי שוטרים, אשר הופסקה רק לאחר שלילת אקדח טייזר כנגדו. לגבי אופי העבירה, הדגישה המאשימה את החומרה בה

עמוד 1

רואה המחוקק עבירה זו, הכוללת פגיעה בשוטר כאדם, הזכאי להגנה על שלמות גופו, וכן פגיעה בשוטר כאוכף חוק. המאשימה טענה כי יש לדחות את המלצת שירות המבחן לעניין אי הרשעה, ובנסיבות מקרה זה, תוך התייחסות לנסיבותיו האישיות של הנאשם כמפורט בתסקיר, עתרה להטיל עליו מספר חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס.

4. הסנגור הפנה תחילה לכך שמדובר באירוע פלילי יחיד בחייו של הנאשם. מאז אירוע זה, הנאשם התגייס, ערק משירותו הצבאי אך שב וסיים אותו, ולאחר מכן הפך לאב. בשל זיכוי של הנאשם מאחת העבירות בכתב האישום, אין לזקוף לחובתו את ניהול ההוכחות. הסנגור עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולסיים את ההליך ללא הרשעה.

הנאשם הביע צער וחרטה, וטען כי אופן החשיבה שלו כיום הינו שונה.

אי הרשעה

5. ככלל, על בית המשפט להרשיע נאשם שאשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן, יאות בית המשפט לסטות מכלל ההרשעה וזאת בהתקיימם של שני תנאים גם יחד:

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל"

(ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3), 337, 342 (1998)).

בשורה ארוכה של פסקי דין, גיבשה ופיתחה הפסיקה שיקולים מנחים בהכרעה בסוגיה זו, תוך שנקבע כי החלת החרג תיושם כאשר נוצר פער בלתי נסבל, בין מידת הפגיעה בנאשם לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי. בסוגיית הנזק העתידי הצפוי לנאשם מעצם הרשעתו, אין להידרש לאפשרויות תיאורטיות שאין לדעת אם תתממשנה בעתיד (רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013)), וכן רע"פ 4592/14 דיאנה רוטמן נ' מדינת ישראל, (25.08.2014), להלן: "ענין רוטמן"). בית המשפט העליון שב ונדרש לסוגיה זו לאחרונה, וקבע כי על נאשם המבקש להימנע מהרשעתו להצביע על כך שהרשעה תפגע פגיעה קשה וקונקרטיה בשיקומו, ואין די בוודאות קרובה לקיומו של נזק עתידי (רע"פ 7224/14 משה פרינסקי נ' מדינת ישראל, (10.11.2014)).

6. לבד מטענה כללית שנזכרה בתסקיר שירות המבחן, והושמעה מפי הסנגור, לפיה הרשעה תהיה לנאשם לרועץ בעתיד, לא הוצגה לפני ולו ראשית ראיה ביחס לפגיעה עתידית, מעבר לעצם ההרשעה המהווה פגיעה בכל נאשם מורשע.

למעשה, די בכך על מנת לדחות את עתירת ההגנה בשאלה זו. בנוסף, אף בחינת סוג העבירה ונסיבות ביצועה, מעידים על מידת החומרה העולה ממנה. מדובר בגילוי יחס פוגעני וכוחני כלפי האנשים האמונים על אכיפת החוק, פגיעה אשר, לבד מעצם הפגיעה הגופנית והערכית בשוטר המותקף, מערערת מוסכמות יסוד של

מחויבות לכיבוד החוק, ושמירה על כבודם של השוטרים האמונים על אכיפתו. פגיעה בשלומם ובכבודם של השוטרים, מכרסמת בחוסנה של החברה כולה (ראו התייחסות בית המשפט לעבירות כלפי שוטרים, תוך דיון בסוגיית אי הרשעה, ברע"פ 5579/10 **דוד קריה נ' מדינת ישראל** (2.8.2010), וכן בענין **רוטמן**).

לגבי טענת הסגור על הצורך בקבלת המלצת שירות המבחן, אציין את אופי תסקיר שירות המבחן כהמלצה בלבד, אשר בית המשפט אינו מחויב לפעול לפיה (ע"פ 6395/13 **בדארנה עבד אלסלאם נ' מדינת ישראל**, (22.07.2014)).

נוכח האמור לעיל, הינני דוחה את העתירה לביטול הרשעת הנאשם.

מתחם ענישה

7. הערכים המוגנים בעבירה אותה ביצע הנאשם, פורטו במהלך הדיון שלעיל. יש להדגיש כי אף המחוקק ראה חשיבות לערכים אלה, וקבע עונש מינימום לצד עבירת תקיפת שוטר. על מידת החומרה בה יש לראות תקיפת שוטרים, והצורך בענישה מחמירה, עמד בית המשפט העליון:

**"חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה
בנציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על
מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית"**

(ע"פ 6642/09 **מדינת ישראל נ' גביש** (30.12.2009)).

בחינת נסיבות ביצוע העבירה, מלמדת על כך שהנאשם הפעיל כוח בהיותו נתון תחת השפעת אלכוהול, כך שלא מן הנמנע שלא שלט לחלוטין בהתנהלותו. יש לייחס חומרה לעובדה שהנאשם התערב במהלך אירוע בין השוטר לבין אדם אחר, היכה על ידו של השוטר בעת שהופנתה כלפי האחר, ניסה להימלט מהמקום לאחר שהודע לו על עיכובו, והעצים את מידת האלימות, כשהשוטר אחז בידו, ונגח בראש השוטר. מדובר באלימות מתמשכת, כאשר הנגיחה עלולה היתה להביא לחבלות קשות. לצד זאת, יש להתחשב בכך שלא נגרמה לשוטר כל חבלה.

בחינת הפסיקה הנוהגת בעבירות דומות, מלמדת על טווח ענישה רחב, החל ממאסר מותנה ועד מאסר בפועל, הכל בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה וכן נסיבותיו של מבצעה. באופן דומה הציג ב"כ הנאשם גזר דין בו הוטל על נאשם עונש של מאסר מותנה לצד עבודות של"צ, מקרה בו ניתן להתרשם מאלימות ברף נמוך ביותר שכלל דחיפה ובהמשך "השתוללות".

יודגש כי הפסיקה הנוהגת מהווה אך את אחד משיקולי הענישה (ע"פ 4815/13 **מדינת ישראל נ' אלעוקבי** (01.01.2014), וכן שיש לבחון היטב כל מקרה בנסיבותיו, כיוון שלא ניתן לקבוע אפריורית מתחם ענישה אחיד לכל עבירה ועבירה (רע"פ 4088/13 **הדרי נ' מדינת ישראל**, (11.06.2013)).

לאחר ששקלתי את נסיבות המקרה הנוכחי, מידת הפגיעה באינטרס המוגן וכן הפסיקה הנוהגת, אני קובע כי

מתחם הענישה נע בין מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות, לבין מאסר בפועל למשך 12 חודשים.

העונש המתאים

8. הנאשם קיבל אחריות חלקית בלבד למעשיו. אינני מקבל את טענת הסנגור לגבי הצורך בשמיעת ראיות, כפי שבא לידי ביטוי בזיכוי הנאשם מעבירת העלבת עובד ציבור: זיכוי הנאשם מעבירה זו, התבסס על ניתוח משפטי, כאשר הנאשם לא הכחיש את אמירת הדברים. לעומת זאת, נושא תקיפת השוטר, הוכחש על ידי הנאשם, אשר עד כה לא קיבל אחריות על תקיפה זו.

בחנית נסיבותיו האישיות של הנאשם, מעלה כי מדובר אדם צעיר, אשר התמודד במהלך חייו עם אתגרים שונים, ונמנע מלהסתבך בפלילים, עד אירוע זה, ואף לא נפתח כל תיק כנגדו לאחריו. לצד זאת, מהתסקיר עלה כי הנאשם נוטה להתנהגות אימפולסיבית ותוקפנית, מתקשה במתן אמון בגורמים ממסדיים, וזהו הרקע לסירובו להשתתף בסדנה לשם הליך שיקומי.

במסגרת כלל השיקולים, אתן משקל משמעותי לעובדה שזוהי הרשעתו הראשונה של הנאשם, ולמידת השפעה של מאסר בפועל על הנאשם, בנסיבות שפורטו. לפיכך, לא אטיל עליו מאסר בפועל, ואולם אתחשב בבעייתיות האמורה בהתנהגותו, והצורך בהליך טיפולי אשר לא התבצע.

9. לנוכח כל האמור לעיל, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. חמישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, זאת בהתאם לחוות דעת הממונה.

ב. מאסר למשך 3 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור אלא אם יעבור תוך 3 שנים מהיום עבירה כלשהי כנגד שוטרים.

ג. בנסיבותיו האישיות של הנאשם והעונש שהוטל עליו, החלטתי להימנע מהטלת קנס כספי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ח' שבט תשע"ה, 28 ינואר 2015, במעמד הצדדים.